

Sygnatura akt XIII GC 1200/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Łódź, dnia 27 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Chańko

Protokolant: aplikant aplikacji sędziowskiej M. J.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 lipca 2017 roku w Ł.

sprawy z powództwa **T. B.**

przeciwko **Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

1. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz T. B. kwotę 4.446,55 zł (cztery tysiące czterysta czterdzieści sześć złotych i pięćdziesiąt pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 maja 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz T. B. kwotę 1.763,79 (tysiąc siedemset sześćdziesiąt trzy złote i siedemdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 16 zł (szesnaście złotych) tytułem zwrotu wydatków;
5. nakazuje pobrać od T. B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 4 zł (cztery złote) tytułem zwrotu wydatków.

Sygn. akt XIII GC 1200/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 24 maja 2016 roku T. B. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 5.430,45 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa radcowskiego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 17 marca 2016 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do E. N. pojazd marki C., sprawca kolizji posiadał zaś ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. W tym samym dniu powód zawarł z poszkodowaną umowę najmu pojazdu zastępczego, który został następnie zmieniony i łączna należność z tytułu najmu pojazdów zastępczych wyniosła 7 207,80 zł. Powód podał, że w dniu 17 marca 2016 roku poszkodowana zawarła z nim umowę cesji powyższej wierzytelności, a pozwany dokonał dotychczas wypłaty jedynie kwoty 1 777,35 zł.

(pozew – k. 2-4)

W odpowiedzi na pozew z dnia 17 czerwca 2016 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm

przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że za uzasadniony okres najmu uznał okres 16 dni, na który złożył się okres od dnia zgłoszenia szkody do dnia otrzymania informacji o szkodzie całkowitej, powiększony o okres 7 dni na zagospodarowanie pozostałości. Pozwany podniósł, że w odpowiedzi na zgłoszenie szkody z dnia 17 marca 2016 roku zaproponował możliwość zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego za dzienną stawkę uzależnioną od jego klasy zgodnie z dołączonym cennikiem stawek najmu pojazdu oferowanego przez (...) Sp. z o.o., z której to oferty poszkodowana nie skorzystała z uwagi na nieodpowiadające jej ograniczenia i limity nałożone na korzystanie z pojazdu zastępczego, przy czym nie sprecyzowała ich dokładnie. W ocenie pozwanego poszkodowana nie zadośćuczyniła zatem obowiązkowi minimalizacji szkody. Pozwany podniósł ponadto zarzut zawyżenia przez powoda stawki najmu pojazdu zastępczego oraz zarzut nieudowodnienia przez stronę powodową zasadności poniesienia przez poszkodowanego kosztów podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego.

(odpowiedź na pozew – k. 25-29)

W piśmie procesowym z dnia 20 lipca 2017 roku pozwany wskazał, że skoro poszkodowana wynajęła od powoda pojazd zastępczy w dniu 17 marca 2016 roku, to można uznać, iż w ciągu 2 dni od otrzymania oferty pozwanego, mogła oddać pojazd powodowi oraz zamówić pojazd zastępczy za pośrednictwem pozwanego. Pozwany zakwestionował również upoważnienie syna poszkodowanej – P. N. – do zawarcia drugiej umowy najmu pojazdu zastępczego w dniu 21 marca 2016 roku, w związku z czym w ocenie pozwanego najem pojazdu w okresie od dnia 21 marca do 22 kwietnia 2016 roku jest nieuzasadniony.

(pismo procesowe – k. 66-67)

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska procesowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 marca 2016 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do E. N. pojazd marki C. o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.. Tego samego dnia syn poszkodowanej – P. N. – dokonał zgłoszenia szkody u pozwanego. Szkada ta została zarejestrowana pod numerem 115- (...).

(okoliczności bezsporne, a ponadto pismo z dnia 17 marca 2016 roku – k. 68-69)

W piśmie z dnia 17 marca 2016 roku pozwany zadeklarował gotowość zorganizowania dla poszkodowanej usługi najmu pojazdu zastępczego za dzienną stawkę najmu auta uzależnioną od jego klasy, informując jednocześnie poszkodowaną, że rozliczenie kosztów dokonywane jest wówczas bezgotówkowo – pomiędzy A. a wypożyczalnią samochodów. Do pisma tego pozwany załączył zestawienie stawek, z którego wynikało, że stawka dobową netto za wynajem pojazdu w klasie B wynosi 80 zł, natomiast w klasie C, do której należy pojazd uszkodzony – 95 zł.

(dowód: pismo z dnia 17 marca 2016 roku – k. 68-69)

Poszkodowana E. N. w dniu 17 marca 2016 roku udzieliła swojemu synowi P. N. pisemnego upoważnienia do zawarcia umowy wynajmu oraz użytkowania i odbioru pojazdu zastępczego.

(dowód: upoważnienie – k. 15)

W oświadczeniu z dnia 17 marca 2016 roku E. N. podała, że ubezpieczyciel oferował jej pojazd zastępczy, nie skorzystała jednak z oferty, ponieważ nie podobały jej się warunki wynajmu – ograniczenia i limity.

(okoliczność bezsporna, a ponadto: oświadczenie – k. 17)

Na podstawie umowy najmu z dnia 17 marca 2016 roku E. N. wynajęła od powoda samochód zastępczy marki D. L. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Stawka czynszu najmu tego pojazdu wynosiła 160 zł netto za dobę. Jednocześnie

w tym samym dniu poszkodowana zawarła z powodem umowę cesji, na podstawie której dokonała ona na powoda przelewu wierzytelności przysługującej jej względem pozwanego z tytułu umowy najmu samochodu zastępczego. W dniu 21 marca 2016 roku pojazd ten został powodowi zwrócony i P. N. zawarł w imieniu E. N. z powodem kolejną umowę najmu pojazdu zastępczego – pojazdu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Stawka czynszu najmu tego pojazdu wynosiła 160 zł netto za dobę.

(okoliczności bezsporne, a ponadto: umowy najmu pojazdów zastępczych – k. 13-14; umowa cesji wierzytelności – k. 12)

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany uznał szkodę w pojeździe marki C. za szkodę całkowitą i w dniu 21 kwietnia 2016 roku dokonał na rzecz E. N. wypłaty kwoty 4.027,50 zł tytułem odszkodowania. Następnego dnia poszkodowana zwróciła powodowi pojazd marki R. (...).

(okoliczności bezsporne, a ponadto: potwierdzenie przelewu – k. 67v; umowa najmu pojazdu R. (...) – k. 14)

W dniu 9 maja 2016 roku T. B. wystawił fakturę VAT o numerze (...), opiewającą na kwotę 7.207,80 zł. Na kwotę tę składały się koszty najmu pojazdów zastępczych marki D. L. i R. (...), obliczone na podstawie wskazanych powyżej stawek dobowych, kwota 61,50 zł tytułem podstawienia samochodu dla klienta oraz kwota 61,50 zł tytułem obsługi poza godzinami pracy. Pismem z tego samego dnia powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty wynikającej z faktury. Pozwany dokonał wypłaty jedynie kwoty 1.777,35 zł.

(okoliczność bezsporna, a ponadto: faktura VAT – k. 18; wezwanie do zapłaty – k. 19-20; decyzja o przyznaniu odszkodowania – k. 21-22)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne jedynie w części.

Odpowiedzialność pozwanego wynika z zawartej ze sprawcą kolizji umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem tych pojazdów. Należy podkreślić, iż w niniejszej sprawie bezspornym było to, iż pozwany ponosi odpowiedzialność cywilną za skutki zdarzenia drogowego z dnia 17 marca 2016 roku. Spór sprowadzał się przede wszystkim do kwestii naruszenia przez wierzyciela treści art. 354 § 2 k.c. statuującego obowiązek dążenia do minimalizacji szkody po stronie wierzyciela. Sporna pozostawała również kwestia upoważnienia P. N. przez poszkodowaną do zawarcia umowy najmu pojazdu R. (...) oraz zagadnienia dotyczące zasadności okresu trwania oraz wysokości czynszu najmu pojazdów zastępczych.

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W niniejszej sprawie legitymacja czynna powoda wynikała z faktu przeniesienia na niego przez poszkodowaną wierzytelności z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego i nie była sporna.

Zgodnie natomiast z treścią art. 822 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Powyższy przepis stanowił podstawę odpowiedzialności strony pozwanej za skutki kolizji w której uczestniczył sporny pojazd. Warunki odpowiedzialności pozwanego określa ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124 poz. 1152). Według treści art. 34 ust.1 wskazanej wyżej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia, bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Zgodnie z regulacją art. 36 ustawy, odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej

posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Za utrwalone w orzecznictwie SN należy uznać stanowisko, że dla ustalenia pojęcia szkody ubezpieczeniowej należy sięgać do odpowiednich regulacji zawartych w kodeksie cywilnym. Sięgając do ogólnych reguł odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności art. 361 k.c., przyjmując wypada, iż odszkodowanie należy się w pełnym zakresie, ale jednocześnie nie może przewyższać poniesionej szkody. Samo określenie rozmiaru szkody nie przesądza jeszcze wysokości odszkodowania. Każdorazowo granice obowiązku naprawienia szkody wyznaczone są przez adekwatny związek przyczynowy między zdarzeniem wywołującym szkodę a szkodą. Ponadto muszą być uwzględnione okoliczności ograniczające zasadę pełnego odszkodowania wynikające np. ze szczególnej regulacji prawnej w prawie ubezpieczeniowym. W każdym przypadku ocena czy określone koszty poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne. Odszkodowanie zatem powinno ściśle odpowiadać wysokości szkody. Nie powinno być niższe od poniesionej szkody, by mogło w całości zrekompensować powstałą szkodę, ani też nie powinno być wyższe by nie stało się źródłem bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego.

Dodatkowo zaaprobować należy również pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 8 września 2004 roku (sygn. akt IV CK 672/03), zgodnie z którym za normalne następstwo zniszczenia pojazdu należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w okresie, gdy szkoda jeszcze nie została naprawiona. Postulat pełnego odszkodowania przemawia bowiem za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek uszkodzenia lub zniszczenia, z tym że tylko za okres między dniem zniszczenia a dniem w którym poszkodowany może nabyć analogiczny pojazd, nie dłuższy jednak niż za czas do zapłaty odszkodowania.

W odniesieniu do zarzutu strony pozwanej, iż poszkodowana nie zawarła drugiej umowy najmu pojazdu zastępczego (z dnia 21 marca 2016 roku), gdyż jej syn nie był do tego umocowany, należy wskazać, iż treść upoważnienia udzielonego przez nią w formie pisemnej w dniu 17 marca 2016 roku nie ograniczała się do zawarcia jednej tylko umowy najmu. Pismo to stanowiło generalne upoważnienie do zawierania tego typu umów, nie wymieniało wprost tylko jednego pojazdu czy jednej czynności prawnej, dlatego też zarzut strony pozwanej w tym zakresie pozostaje bezzasadny.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wskazał, że za uzasadniony okres najmu uznał okres 16 dni, na który złożył się okres od dnia zgłoszenia szkody do dnia otrzymania informacji o szkodzie całkowitej, powiększony o okres 7 dni na zagospodarowanie pozostałości. Sąd nie podziela takiego stanowiska, uznając, iż dopiero po wypłacie poszkodowanej odszkodowania ustala konieczność najmu pojazdu zastępczego, wobec czego okres najmu od dnia 17 marca 2016 roku do dnia 22 kwietnia 2016 roku wskazany przez powoda jest uzasadniony i przysługuje za niego odszkodowanie. Wypłata odszkodowania nastąpiła bowiem dopiero w dniu 21 kwietnia 2016 roku i P. N. już następnego dnia zwrócił powodowi pojazd zastępczy. Zważyć bowiem należy, że odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego nie jest roszczeniem za abstrakcyjny okres czasu. Potrzeba najmu musi więc wiązać się z konkretnym przedziałem czasowym. W niniejszej sprawie mieliśmy do czynienia ze szkodą całkowitą. W ocenie Sądu omawiany przedział czasowy rozpoczął się w dniu zniszczenia samochodu i trwał do dnia wypłaty odszkodowania. Zaznaczyć trzeba, że poszkodowany w przypadku szkody całkowitej nie ma obowiązku angażowania prywatnych środków finansowych na zakup nowego auta. Jest absolutnie uprawnione oczekiwanie poszkodowanego na wypłatę odszkodowania przez ubezpieczyciela. Dopiero z chwilą otrzymania odszkodowania poszkodowana w niniejszej sprawie uzyskała realną możliwość nabycia innego pojazdu lub zlecenia naprawy starego. Z powyższych względów Sąd uznał za zasadne żądanie odszkodowania za koszty poniesione z tytułu najmu pojazdu zastępczego przez okres 37 dni, wskazany w pozwie, w ramach którego okres 36 dni obejmował likwidację szkody.

W ocenie Sądu za częściowym oddaleniem powództwa przemawia jednak naruszenie zasady współdziałania przez wierzyciela z dłużnikiem przy likwidacji szkody. Działanie pozwanego, który bezpośrednio po zgłoszeniu szkody, już tego samego dnia złożył ofertę najmu pojazdu zastępczego, wskazuje na dochowanie najwyższej staranności związanej

z obowiązkami dłużnika ponoszącego zastępczą odpowiedzialność za sprawcę kolizji. Mianowicie, pozwany złożył ofertę najmu bezgotówkowego, która nie powodowała powstania jakichkolwiek kosztów po stronie poszkodowanej. Ta jednak oświadczyła, iż nie była zainteresowana najmem, powołując się na ograniczenia i limity objęte ofertą pozwanego, nie wskazując jednak dokładnie, o jakie niedogodności w tym zakresie chodziło.

Oferta powoda była ponad dwukrotnie wyższa za każdą rozpoczętą dobę najmu niż oferta pozwanego w odniesieniu do pierwszego z wynajętych samochodów zastępczych, natomiast prawie dwukrotnie wyższa w odniesieniu do drugiego z nich. Różnica jest znaczna. Dysproporcja ta nie znajduje zatem żadnego usprawiedliwienia w treści przepisów o odpowiedzialności cywilnej. **Wybór znacznie, rażąco wyższej oferty powoda stanowi zatem naruszenie treści art. 354 § 2 k.c.** Zgodnie z przywołanym przepisem, dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom i w taki sam sposób powinien współdziałać przy wykonaniu zobowiązania wierzyciel. Poszkodowany nie ma wprawdzie obowiązku poszukiwać najtańszej oferty na rynku, ale oferta restytucji złożona przez pozwanego została przedstawiona poszkodowanej w sposób bezpośredni, konkretny i stanowczy. Rezygnacja z tej oferty jawi się jako arbitralna i nieuzasadniona. Zdaniem Sądu, skoro poszkodowana miała możliwość i złożyła jej ofertę skorzystania z tańszych usług najmu i z niej nie skorzystała, to nie może kosztami swych decyzji o charakterze nieekonomicznym i zwiększającym rozmiar szkody obciążać pozwanego.

Pogląd taki Sąd Rejonowy prezentował w szeregu orzeczeń, **obecnie zaś znalazł on potwierdzenie w treści uchwały Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku, sygn. akt III CZP 20/17, zapadłej po wydaniu wyroku w niniejszej sprawie**, gdzie stwierdzono, że: „Wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione”.

Powyższe rozważania przekładają się na ocenę stawek czynszu najmu uznanych przez Sąd za uzasadnione w niniejszej sprawie. Pozwany w piśmie z dnia 20 lipca 2017 roku wskazał, że skoro poszkodowana wynajęła od powoda pojazd zastępczy w dniu 17 marca 2016 roku, to można uznać, iż w ciągu 2 dni od otrzymania oferty pozwanego, mogła oddać pojazd powodowi oraz zamówić pojazd zastępczy za pośrednictwem pozwanego. Treść tego pisma wskazuje zatem na uznanie przez pozwanego stawek czynszu najmu oferowanych przez stronę powodową przez okres w sumie 3 dni – od dnia 17 marca do dnia 19 marca 2016 roku. Według stanowiska pozwanego, iż dnia 20 marca 2016 roku stawka ta nie była już uzasadniona, oraz wobec rozkładu ciężaru dowodu w tej kwestii, który zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał na stronie powodowej, uznać należy, że uzasadnioną stawką dobową za najem pojazdu zastępczego w dniu 20 marca 2016 roku jest stawka oferowana przez pozwanego za pojazd w tej samej klasie, co wynajęty wówczas (na podstawie pierwszej umowy najmu) przez poszkodowaną, a zatem stawka 98,40 zł brutto. Za kolejny okres, uznany przez pozwanego co do zasady, tj. od dnia 21 marca do dnia 1 kwietnia 2016 roku, treść art. 6 k.c. nakazuje przyjąć stawkę oferowaną przez pozwanego, z tym że za pojazd należący do klasy C według przedstawionego przez niego zestawienia stawek, pojazd uszkodzony należał bowiem do tej właśnie klasy i w dniu (...) syn poszkodowanej w jej imieniu zawarł umowę najmu kolejnego pojazdu zastępczego (R. (...)), należącego do tej właśnie klasy. Z uwagi na uznanie przez pozwanego zasadności trwania najmu pojazdu zastępczego jedynie do dnia 1 kwietnia 2016 roku, a w konsekwencji brak z jego strony oferty rozciągającej się poza ten okres, za czas trwania najmu pojazdu zastępczego od dnia 2 kwietnia do dnia 22 kwietnia 2016 roku należy w świetle treści art. 6 k.c. przyjąć stawkę dobową oferowaną przez stronę powodową. W tym bowiem okresie poszkodowana nie naruszała już obowiązku współdziałania z dłużnikiem przy likwidacji szkody, a pozwany nie wykazał, by stawka stosowana przez T. B. była wygórowana. Pozwany nie składał żadnych wniosków dowodowych na poparcie swojej tezy w tym zakresie, a ciężar udowodnienia tej okoliczności spoczywał właśnie na nim. Z powyższych względów należy zatem uznać, że uzasadniony koszt najmu pojazdu zastępczego wyniósł 6 223,80 zł (I okres – od dnia 17 marca do dnia 19 marca 2016 roku - 3 x 196,80 zł; II okres – 20 marca 2016 roku - 98,40 zł, III okres – od dnia 21 marca do dnia 1 kwietnia 2016 roku – 12 x 116,85 zł; IV okres – od dnia 2 kwietnia do dnia 22 kwietnia 2016 roku – 21 x 196,80 zł). Do uzasadnionych kosztów najmu pojazdów zastępczych w niniejszej sprawie

Sąd nie zaliczył wyszczególnionych na fakturze VAT kosztów z tytułu podstawienia samochodów oraz z tytułu obsługi poza godzinami pracy. W ocenie Sądu koszty te mieszczą się bowiem w stawkach czynszu najmu, jako że wskazane czynności, przede wszystkim podstawienie pojazdu, czyli jego wydanie, należą do elementów przedmiotowo istotnych umowy najmu. Naliczanie dodatkowych opłat za podstawienie auta jest nieuzasadnione w świetle treści art. 659 k.c., zatem powództwo w zakresie kwoty 123 zł z powyższego tytułu powinno podlegać oddaleniu.

Wobec dokonania przez pozwanego wypłaty kwoty 1 777,35 zł tytułem odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4 446,55 zł na podstawie art. 822 § 1 kc i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z żądaniem pozwu – od dnia jego wniesienia, a zatem od dnia 24 maja 2016 roku do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie powództwo jako bezzasadne podlegało z opisanych powyżej względów oddaleniu.

Powód wygrał sprawę w 82 %, na zasadzie art. 100 k.p.c. Sąd dokonał zatem stosunkowego rozdzielenia kosztów, których łączna suma wyniosła 5 106 zł. Na koszty te złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 272 zł, wynagrodzenie pełnomocników w stawce minimalnej na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie - 4 800 zł (2 x 2 400 zł) oraz kwoty po 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Odpowiednio do procentowego wyniku sprawy, pozwany winien zatem zwrócić stronie powodowej kwotę 1 763,79 zł, o czym orzeczono w punkcie 3 wyroku.

W punktach 4 i 5 wyroku Sąd orzekł o rozliczeniach stron ze Skarbem Państwa – Sądem Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, który w toku postępowania poniósł tymczasowo wydatek na doprowadzenie P. N. z Aresztu Śledczego do Sądu. Wobec powyższego Sąd nakazał pobrać z tego tytułu od pozwanego kwotę 16 zł, natomiast od powoda – kwotę 4 zł.

ZARZĄDZENIE

(...)

Łódź, dnia 15 września 2017 roku.